

LAURA JANE WILLIAMS

*Liefde met
vertraging*

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Laura Jane Williams
Oorspronkelijke titel: *Our Stop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Kamieshkova/Shutterstock; © Lisima/Shutterstock; © Plateresca/Shutterstock;
© Vector-Ann/Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0546 1
ISBN 978 94 027 5981 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Nadia

‘Shit, shit, shit, shit.’

Nadia Fielding stortte zich de roltrap van het metrostation af, haar nieuwe sandaaltjes heftig klepperend aan haar voeten. Als mensen al niet uit de weg gingen vanwege haar krachttermen, dan toch in ieder geval voor het vervaarlijke *klats!*-geluid dat haar schoenzolen op iedere tree maakten. Ze vervloekte het moment dat ze de Instagram-link omhoog had gewipet, en ze vervloekte de blogger die de zwartleren misbaksels er chic en comfortabel genoeg had laten uitzien om ze te kopen. Ze had nu al een blaar. *Fuck you, @whiskyandwhimsies*, dacht Nadia kwaad. *Ik hoop dat je volgende gesponsorde tripje naar de Amalfi-kust in het water valt.*

Met de vervaarlijk klotsende koffie in de beker in haar hand, haar tas die van haar schouder zakte en haar zonnebril die van haar hoofd begon te glijden, zag ze er vast niet uit, maar ze moest en zou de metro van halfacht halen. Vandaag was de eerste dag van haar nieuwe-regime-voor-een-beter-leven, en bij

het nieuwe-regime-voor-een-beter-leven hoorde dat ze op tijd in de metro zou zitten.

Dat kostte haar moeite. Dat ze vaak pas na middernacht haar bed in dook na een avondje uit met Emma of Gaby (ze was nog herstellende van hartzeer en wijn was té lekker!) en dat ze sowieso al meer een nachtbraker dan een ochtendmens was (niet te geloven dat er mensen waren die vóór het werk al aan spinning deden!), maakten dat Nadia een fan was van de snooze knop. Het lukte haar maar één keer per week op tijd op haar werk te zijn, meestal op maandag. Godzijdank woonde ze in haar eentje in een appartement. Formeel gezien was dat appartement dan wel van haar moeder, maar daarvoor had ze dus geen huisgenoten nodig: hoe laat ze ook opstond, ze hoefde in ieder geval nooit in de rij te staan voor de badkamer.

Maandag was de eeuwige ‘frisse start’, maar meestal was er tegen de tijd dat Nadia ’s avonds een Netflix-serie aanzette weinig veranderd. Vanaf het moment van opstaan tot net voor de lunch was ze best goed bezig, maar de maandagmiddag brak haar altijd weer op. Ze kon er niets aan doen. De werkweek was gewoon zo martelend lang, en haar hele leven was een voortdurende poging zichzelf bij te benen. Ze was het zat zo moe te zijn. In een artikel op BuzzFeed dat viral was gegaan hadden ze het ‘millennial burn-out’ genoemd. Dat wilde trouwens niet zeggen dat Nadia geen grote prestaties kon leveren wanneer ze ergens voor ging: ze had pas nog in krap drie weken alle zeven seizoenen van *The Good Wife* erdoorheen gejaagd. Maar helaas kon ze haar talent voor bingewatchen-van-Amerikaanse-advocaten-in-onmogelijk-strakke-rokjes-met-bizar-vlotte-replieken-tegen-macho’s niet in een betaalde baan omzetten. En dus modderde ze maar door. Tot vandaag. Vandaag was de eerste dag van de rest van haar leven.

Nadia's nieuwe-regime-voor-een-beter-leven moest vooral niet worden verward met een 'frisse start', want het nieuwe-regime-voor-een-beter-leven zou uiteraard niet op een mislukking uitlopen, zoals eerdere pogingen. Deze keer zou het anders zijn. Zij zou anders zijn. Ze zou de vrouw worden die zichzelf een stap vóór was. Zo'n vrouw die eten voor de hele week klaarmaakte en dat in Tupperwarebakjes bewaarde. Eentje die haar paspoort niet een week voordat ze op vakantie ging tegen torenhoge kosten moest verlengen, maar die in plaats daarvan al drie maanden van tevoren doorhad wanneer het verliep en keurig op tijd de benodigde formulieren invulde. Ze zou het soort vrouw worden dat een levensverzekering met alle aanvullende dekkingen had én een kast vol gestreken kleren, in plaats van een vrouw die haastig wat stoom over een &OtherStories-jurk liet gaan, vijf minuten voordat ze naar de bus moest rennen. Nadia zou, wanneer haar nieuwe plan haar nieuwe werkelijkheid werd, een toonbeeld van Goop-achtige organisatie en zen worden. Meer *namaste*, dan nama-steeds-te-laait. Ze zou de Gwyneth Paltrow van Stamford Hill worden, met een iets onregelmatiger gebit.

'Pardon! Sorry!' gilte ze, tegen niemand in het bijzonder en iedereen tegelijk, terwijl ze het perron op volle snelheid naderde. Normaal gesproken had ze een enorme hekel aan mensen die haar in metrostations en op bushaltes opzijduwden, alsof zij de enigen waren die iets belangwekkends te doen hadden. Meer dan eens had ze zo'n elleboger verontwaardigd nageschreeuwd: 'Ga je lekker?' Maar vandaag, vanochtend, was ze zelf de ego-centrische hork die zich hardhandig door de forenzende massa werkte, en ze had niet eens tijd zich daarvoor te schamen. De nieuwe Nadia was misschien wat botter dan de oude, maar ze was godbetert ook een stuk punctueler. (Plotseling hoorde ze weer de snerpende stem van haar lerares Engels op de middel-

bare school die verkondigde: ‘Vroeg is op tijd, op tijd is te laat... en te laat is ronduit onacceptabel.’)

‘Wacht! Nee!’ krijste Nadia. Ze was nog maar vier passen van de trein verwijderd, maar zou met de vaart waarmee ze zich nu naar voren stortte onherroepelijk tegen de gesloten deuren knallen tenzij iemand de regels van Transport for London aan zijn laars lapte en de deuren voor haar openhield. ‘Wachtwachtwachtwacht!’ Haar stem steeg naar een niveau dat alleen dolfijnen nog zouden kunnen horen. Als in slow motion kwam er een hand naar buiten die de deur tegenhield zodat Nadia zich naar binnen kon laten vallen, net op het moment dat haar nep Ray-Ban voor haar ogen zakte en ze even verblind was door het donker. Achter haar sloten de deuren met een harde klik. Ze had het gehaald. Op het nippertje.

Met een beetje oefening, dacht Nadia, plotseling zelfvoldaan, terwijl ze een bedankje mompelde en zich op de enige vrije zitplaats liet vallen om van haar koffie te slurpen, *zou ik dit nieuwe regime er misschien wel in kunnen krijgen*. Het had wat zelfmotivatie en moeite gekost, maar tot nu toe, gedurende het hele anderhalve uur dat ze nu op was, had ze zich bewonderenswaardig goed gehouden aan de regels die ze zichzelf had opgelegd. Negentig minuten volgens plan was beter dan negentig minuten niet volgens plan, nietwaar?

Het nieuwe-regime-voor-een-beter-leven omvatte verschillende dingen, afgezien van zorgen dat ze stipt om halfacht op het perron stond om de metro van Angel naar London Bridge te halen. De andere regels waren:

- Mínstens zeven uur slaap per nacht, wat betekende op zijn láátst om elf uur in bed liggen, wat weer betekende licht uit en ogen dicht om elf uur, niet om elf uur naar bed en dan nog eens drie uur bezig zijn met het als een malle bijwerken

van de heilige drie-eenheid Instagram, Twitter en e-mail, en zich vervolgens afvragen waarom het zo moeilijk was om op te staan wanneer de volgende dag de wekker ging, geplaagd door het vermoeden dat het leven van alle andere mensen veel gemakkelijker en mooier was dan dat van haar.

- Om zes uur opstaan, een kwartier mediteren, en vervolgens een geurkaars van sojawas aansteken om zich kalm en serene klaar te maken voor haar werk, zoals Oprah dat zou doen, of misschien de hertogin van Sussex.
- Haar op het station gekochte extra grote cappuccino, waarvan ze naar eigen overtuiging pukkeltjes kreeg – ze had de trailer gezien van een documentaire over hormonen in melk – inruilen voor een zelfgemaakte ‘bulletproof’ koffie in een herbruikbare meeneembeker. Ze had over ‘bulletproof’ koffie gehoord via een Hollywood-ster die op Instagram live verslag deed van haar leven en haar work-outs en die ongezoeten boter aan haar ochtendespresso toevoegde om haar energieniveau en poepschema te reguleren. (Dat is net zoiets als een groene smoothie maken met vanilleijs, had haar moeder in een mailtje opgemerkt, en helaas had Nadia daarop geen wetenschappelijk weerwoord gehad. Ik doe het in ieder geval in een milieuvriendelijke KeepCup, had ze toen maar gezegd, zich afvragend of haar moeder wellicht gelijk had.)
- Vertrouwen houden in romantiek. Dat haar ex, Ben de Verschrikkelijke, inderdaad een verschrikkelijke vent was, was geen reden te gaan denken dat alle mannen zo waren, en het was belangrijk in de liefde te blijven geloven.

Nadia was ook van plan iedere ochtend vóór alle anderen op kantoor te zijn. Ze werkte in de kunstmatige intelligentie en ontwikkelde zelfdenkende technologie die simpele menselijke handelingen, zoals dingen op planken zetten en dozen van etiketten voorzien, kon vervangen, met als uiteindelijke doel de opslagtak van haar bedrijf volledig op kunstmatige intelligentie te laten functioneren. Het was haar bedoeling alvast de ontwikkelingen in prototypes van de vorige dag te evalueren vóórdat de onvermijdelijke besprekingen over besprekingen begonnen waarmee ze om de paar minuten werd lastiggevalen en die haar altijd zo uit haar concentratie haalden dat ze wel kon schreeuwen of huilen, afhankelijk van de fase in haar menstruatiecyclus.

Maar haar tevreden gevoel van die ochtend was geen lang leven beschoren. De metro stopte met een onverwachte, abrupte beweging en hete koffie klotste uit het tuitje van haar KeepCup op de zoom van haar lichtblauwe jurk en sijpelde door naar haar bovenbenen.

‘Shit,’ zei ze nogmaals, alsof ze – een vrouw die leiding gaf aan een team van zes, met een salaris van achtendertigduizend pond per jaar en twee titels – geen andere woorden tot haar beschikking had.

Haar beste vriendin Emma noemde Nadia’s koffieverslaving een ‘levensvoorwaarde in een beker’. Ze had inderdaad cafeïne nodig om te kunnen functioneren. Inwendig kreunend, mokkend om de vlek waarmee ze de hele dag zou rondlopen, verweet ze zichzelf dat ze niet wat beschaafder was; ze had die verdraaide Meghan Markle nog nooit op sporen van haar ontbijt op haar kleding kunnen betrappen.

Nadia pakte haar telefoon en stuurde een bericht aan Emma, in de hoop op wat maandagochtendopvrolijkking.

Goeiemorgen! Zin om deze week naar die nieuwe film met

Bradley Cooper te gaan? Behoeftte aan iets om naar uit te kijken...

Ze wachtte op het antwoord van haar vriendin. Het was heet in de metro, zelfs zo vroeg al, en in haar nek had zich een druppeltje zweet gevormd. Ze rook een lichaamsgeur en was onmiddellijk bang dat die van haarzelf afkomstig was. Zo onopvallend mogelijk draaide ze haar hoofd en deed alsof ze moest hoesten, haar schouder naar haar mond brengend en daarmee haar neusgaten dicht bij haar oksel. Ze rook naar deodorant. Ze had ooit iets gelezen over een verband tussen deodorant en borstkanker en had drie zomers geleden een paar weken een kristaldeo als natuurlijk alternatief geprobeerd, maar Emma had haar in niet mis te verstane bewoordingen te kennen gegeven dat dat niet werkte. Nu droeg ze weer honderd procent aluminium – en was ze zweetvrij – in de komkommer-met-groene-thee-variant van Dove.

Opgelucht keek ze om zich heen, zoekend naar de schuldige, en ze registreerde een groepje toeristen ruziënd boven een plattegrond, een kindermisje met drie blonde kinderen, en een leuke jongen die bij de deuren de krant stond te lezen en die wel wat weg had van het model in de nieuwe John Lewis-advertenties. Uiteindelijk bleef haar blik rusten op de vochtige plekken onder de armen van de gast die vlak voor haar stond, zijn kruis op ooghoogte. Gatver. De ochtendspits was een soort Ark van Noach: wilde dieren die onnatuurlijk dicht op elkaar zaten opgehokt, een cocktail van luchtjes als in een Sports Direct-winkel op zaterdagmiddag.

Terwijl ze wachtte tot ze bij haar halte was, liet ze haar blik door het rijtuig dwalen, trachtend niet al te diep in te ademen. Loom keek ze nog eens naar de jongen bij de deuren, degene met de krant. *Helemaal mijn type*, dacht ze onwillekeurig, goedkeurend zijn nette broek in zich opnemend die strak genoeg

om zijn bovenbenen sloot om een blos op haar wangen te toveren. Haar telefoon zoemde. Ze maakte haar blik van hem los om Emma's bericht te lezen, en meteen was ze de jongen alweer vergeten.

2

Daniel

Daniel Weissman kon het amper geloven. Toen ze op Angel waren gestopt, was zij de hoek om komen zeilen en had hij met ingehouden adem de deur voor haar opengehouden, als in een songtekst van Taylor Swift over een onschuldig begin en een happy end en liefde die was voorbestemd. Niet dat Daniel zo'n softie was. Hij voelde zich alleen nogal raar en zenuwachtig en sentimenteel wanneer hij aan haar dacht. Dat was de uitwerking die zij op hem had. Het kostte hem dus moeite zijn verbeelding niet met hem op de loop te laten gaan.

Hij probeerde een glimp van haar op te vangen vanaf zijn plekje bij de deuren. Ze was om hem heen naar het midden van de wagon geglipt. Hij kon nog net de bovenkant van haar hoofd zien. Haar haar zat altijd een beetje slordig, maar niet alsof ze zich niet verzorgde. Het zag eruit alsof ze net een groot avontuur achter de rug had, of van het strand kwam. Het was waarschijnlijk een bepaalde stijl, al kende Daniel die niet. Hij wist alleen dat ze helemaal zijn type was. Het was heel gênant, maar

in de sponsorreclame in de commercials bij *The Lust Villa* zat een meisje dat heel erg op haar leek, en wanneer Daniel haar een tijdje niet had gezien kon zelfs dat – een suffe reclame! – hem een tikje melancholiek stemmen. Nogal beschamend, eigenlijk.

The Lust Villa was Daniels zomerse shot reality-tv, vol romantiek, verleiding en vrolijkheid. Hij deed alsof het hem irriteerde dat de televisie elke avond om negen uur voor dat programma aanstond, maar hij was altijd zogenaamd toevallig om twee minuten voor negen in de woonkamer om zich met een kop thee op de beste plek voor het breedbeeldscherm te installeren. Zijn huisgenoot Lorenzo deed alsof dat toeval hem niet opviel, en zo zaten ze iedere avond vrolijk met zijn tweeën voor de tv. Geen van beiden spraken ze het hardop uit – en uit Lorenzo's gedrag zou niemand het ook kunnen opmaken – maar ze waren allebei op zoek naar iemand met wie ze zich zouden kunnen settelen en daarom was het best informatief in een dagelijks programma over reallife relaties te zien wat vrouwen wel en niet prettig vonden. Daniel gebruikte het om zijn zelfvertrouwen op te vijzelen en hij stak er ook nog iets van op. Gisteravond had degene die de rol van de underdog had eindelijk zijn match gevonden, en nu overkwam Daniel dit, vandaag. Hij wilde niet de underdog in zijn eigen leven zijn. Dat tv-programma had hem het gevoel gegeven dat hij het aan zichzelf verplicht was in ieder geval een poging te wagen bij deze jongedame. Kijken wat er gebeurde.

Daniel stond versteld van de samenloop van omstandigheden van die ochtend. Hoe was het mogelijk dat ze gewoon vlak langs hem naar binnen struikelde, precies op de ochtend dat die contactadvertentie verscheen? Ze hadden pas een paar keer in dezelfde metro gezeten, vandaag meegerekend. Hij dwong zich een keer diep adem te halen. Hij had het gedaan – een *Aanslui-*

ting gemist-oproepje ingestuurd – om misschien, hopelijk, eindelijk haar aandacht te trekken, maar hij was plotseling als de dood dat ze besepte dat hij degene daarachter was. Wat nu als ze hem in zijn gezicht uitlachte en hem een loser noemde? Een dromer? Wat nu als ze iedereen op het werk – haar werk, of zijn werk – vertelde hoe zielig hij was, en hoe hij had *dú*rven denken dat hij goed genoeg voor haar was? Misschien zou ze wel viral gaan op Twitter, of zijn foto op haar Instagram posten. Aan de ene kant wist hij dat ze te aardig was om zulke vreselijke dingen te doen, maar aan de andere kant was er een stemmetje in zijn hoofd dat zei dat dat precies was wat er zou gebeuren. Hij schudde zijn hoofd om dat stemmetje het zwijgen op te leggen. De liefde liet hem doldraaien. Of was hij gewoon dolverliefd?

‘Gast, dit is geen liefde,’ had Lorenzo gezegd, zonder zijn blik zelfs maar van het televisiescherm af te wenden om zijn vernietigende oordeel te geven. ‘Je wilt het alleen maar met haar doen.’

Daniel wilde het helemaal niet alleen maar ‘met haar doen’. Dat was het absoluut niet. Maar misschien moest hij niet zwijgend van een afstandje naar haar gaan staan staren. Dat was een beetje raar. Het was gewoon... nou ja... De regels voor het zonder duidelijke aanleiding aanspreken van een meisje waren ongelooflijk ondoorzichtig en beladen. Hij kon moeilijk botweg op haar af denderen, als een of andere treinpsychopaat die ze zou moeten afschudden door te doen alsof ze bij haar halte was, zodat ze kon uitstappen en bij de volgende wagon weer instappen. Maar hij wist ook dat hij, wanneer een van zijn vrienden hem zou vertellen dat hij een meisje dat hij nog nooit persoonlijk had gesproken probeerde te versieren door een berichtje in de krant te zetten en haar vervolgens tot ergens voorbij Moor-gate stiekem te begluren, hij dan ook voorzichtig zou opperen dat dat misschien niet het meest ethisch verantwoorde plan was. Hij probéerde romantisch te zijn zonder al te veel gezichts-

verlies te lijden. Hij hoopte maar dat hij het op de goede manier aanpakte.

In zijn hoofd ging de fantasie als volgt: zij zou de krant lezen en zijn bericht zien en onmiddellijk opkijken, en dan zou hij daar staan, bij de deuren, zoals hij had aangekondigd, en ze zouden oogcontact hebben en ze zou verlegen glimlachen en hij zou eenvoudigweg 'hallo' zeggen. Dat zou het begin van de rest van hun leven zijn, dat 'hallo'. Net als in een film. En in die film zouden er geen vijf Spaanse toeristen tussen hen in staan, in een kringetje, kijkend naar een plattegrond, onverstaanbaar brabbellend met af en toe een verkeerd uitgesproken 'Leicester Square' ertussendoor. Shit. Waar was ze? O, god, dit was vreselijk.

De metro kwam aan op London Bridge en toen hij haar eindelijk had gelokaliseerd – ze baande zich een weg door de mensenmassa naar de uitgang – ging het door hem bedachte moment voor zijn ogen in rook op. Er was geen bliksem-schicht. De wereld vertraagde niet terwijl hun blikken elkaar kruisten, niet zozeer in een vraag als in een antwoord. Ze had nauwelijks nota van hem genomen toen hij de deuren voor haar openhield en haar de metro in hielp; ze had haast gehad en was nogal afwezig geweest, haar 'bedankt' niet meer dan een hijgend 'dank' in het voorbijgaan. Terwijl Daniel een poging deed haar bij te houden realiseerde hij zich dat hij teleurgesteld was in zichzelf, en in de situatie. Hij had hier wekenlang over gefantaseerd, en nu... niets.

Plotseling bleef ze midden tussen de forensen op weg naar de uitgang staan om op haar telefoon te kijken, maar hij kon moeilijk ook langzamer gaan lopen, laat staan naast haar stoppen, of wel soms? Dus liep hij door en wachtte bij de uitgang. Waarop wist hij eigenlijk niet. Waarschijnlijk alleen maar op de gelegenheid haar nog een keer te zien. Haar te zien op de dag waarop hij zich zo had uitgesloofd, om zichzelf eraan te herinneren dat

het echt was, dat zij echt was, ook al was het dan allemaal niet volgens plan verlopen.

Later, als Daniel aan Lorenzo zou vertellen hoe het die ochtend was gegaan, zou hij dit deel weglaten, het deel waarin hij op haar stond te wachten. Waar was hij in vredesnaam mee bezig? Hij ging echt niet op haar af stappen en iets tegen haar zeggen. Nogmaals: ze had het recht er te zijn zonder dat hij haar lastigviel. Hij schudde zijn hoofd. *Kom op, zeg, doe normaal*, hield hij zichzelf voor. Hij zette koers naar zijn kantoor, terwijl zijn hart snel en vernietigend bonkte in zijn borstkas.

Hij had het verknald.

Hij was er kapot van.

Ze had het niet gezien.

Wat een bezopen actie.

‘Halvegare sukkel die je er bent,’ mompelde hij in zichzelf, zich er niet van bewust dat die contactadvertentie nu juist de reden was waarom Nadia zo abrupt op het perron was blijven staan.